SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 98. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MAY 23, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 23-го ТРАВНЯ 1992. Ч. 98. РІК XCIX.

РОКОВИНИ, ЯКІ ЗАБУТИ НЕ МОЖНА

Симон Петлюра
10-го 5.1879-25-го 5.1926

Євген Коновалець
14-го 6.1981-23-го 5.1938

Кожного травня від більше як півсторіччя українська спільнота згадує двох із своїх найбільших політичних мужів XX сторіччя, а це Головного Отамана Симона Петлюру і провідника Української Військової Організації та Організації Українських Націоналістів полковника Євгена Коновальця.

Місяць травень пригадує нам, що саме в часі, коли відроджується природа до нового життя і панує радісний, весняний настрій — ми з глибоким жалем згадуємо у поминальних молитвах за цих двох героїв, що загинули однаково трагічно з далекосяжної руки найбільших наших ворогів. Обидва державні мужі великого розмаху, всецілo посвятилися праці для побудови незалежної української держави і ради саме цієї незалежности віддали своє життя.

Головний Отаман Симон Петлюра загинув на вулицях Парижа в дні 25-го травня 1926 року, а полковник Євген Коновалець загинув на вулицях Роттердаму 23-го травня 1938 року.

Згадаймо їх в цьому історичному 1992 році з особливою пошаною і пієтизмом, коли ми всі, українці світу, переживаємо відродження незалежности і суверенности молодої української держави.

Їхня мрія, їхня ціль сповнилися актом 24-го серпня 1991 року. До цієї цілі вони прямували все своє життя.

ГОЛОВНИЙ УРЯД УНС ПРИЙНЯВ БЮДЖЕТ І СХВАЛИВ 75.000 ДОЛ. НА НАРОДНІ ЦІЛІ

Кергонксон, Союзівка. — У четвер 21-го травня в пополудневих годинах члени Головного Уряду Українського Народного Союзу вислухали звіту Фінансової Комісії, речником якої був Олександер Благітка. Він повідомив, що в бюджеті на черговий рік передбачено 13,028,000 дол. прибутків, а видатків на суму 11,346,500 дол. Капітальний бюджет виносить 1,630,000 дол. Так представлений бюджет члени Головного Уряду прийняли одноголосно. Крім цього апробовано на народні цілі суму 75.000 дол.

Після закінчення звітування Фінансової Комісії, головний предсідник УНС Уляна Дячук повідомила присутніх, що 33 Конвенція УНС відбудеться в 1994 році в Піттсбурзі, Па., на початку місяця травня, в готелі Гілтон. Це місце чергової Конвенції вибрано з уваги на те, що саме у стейті Пенсильванії було засновано Український Народний Союз.

У ранніх годинах в четвер, 21-го травня, Статутова Комісія закінчила свою дотеперішню працю і присутні заслухали її звіту, який реферував д-р Нестор Олесницький, а асистували йому д-р Тарас Шмагала мол. — секретар і д-р Анна Чопик, заступник голови.

Головний предсідник У. Дячук під час виголошення додатків до звітів.
(Фото: ред. Р. Гадзевич)

Вислухавши цього звіту поодинокі члени Головного Уряду подавали свої думки щодо загальної концепції статуту і поодиноких статей та параграфів. Усі погоджувалися із поглядом, що статут треба усучаснити. З цією думкою Статутова Комісія попросила, щоб члени Головного Уряду, члени округ і члени відділів подавали свої конкретні пропозиції щодо специфічних уступів статуту на письмі та переслали їх до Статутової Комісії до часу свята Дня Праці. Тоді Статутова Комісія, взявши ці суґестії до уваги, опублікує до кінця 1992 року перший проект справленого статуту і в цей спосіб подасть його для обговорення усім членам УНС.

В часі нарад Статутової Комісії почесний член Головного Уряду Марія Душник передала аплікацію на забезпечення одного нового члена, на суму 3.000 дол.

На початку ранньої сесії четвертого дня річних нарад Головного Уряду ред. Зенон Снилик в імені Резолюційної Комісії відчитав ряд виготовлених привітів, які члени Головного Уряду одобрили.

Останньою точкою річних нарад було порушення різних справ і там заторкнено деякі аспекти діяльности на майбутнє включно з можливістю поширення видань Українського Народного Союзу на Україні.

Рішено наступні наради Головного Уряду УНС відбути в 1993 році, у тижні, що починається 17-го травня і як звичайно відбути їх на Союзівці.

(Закінчення на стор. 3)

ПОЛІТИЧНІ МАНЕВРИ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ

Київ (УНІАР). — Згідно з наказом Президента Леоніда Кравчука і наказом міністра оборони України Костянтина Морозова, з'єднання частин далекої авіації, розташовані на території України, переходять у підпорядкування міністерства оборони. З'єднання, що озброєні ядерною зброєю, до моменту її ліквідації, залишаються у підпорядкуванні командуючого стратегічними силами об'єднаних збройних сил Співдружності Незалежних Держав (СНД). У зв'язку з тим, що дехто з офіцерів і командирів цих військових підрозділів зайняв позицію протидії акту підпорядкування України, а також беручи до уваги небажання проходити службу в Збройних силах України, ці офіцери виведені у розпорядження виконуючого обов'язки командира авіаційної групи дальної авіації генерал-майора авіації Михайла Башкірова. Переважна більшість військових авіяторів склали присягу на вірність народові України.

Тим часом виконуючий обов'язки начальника Головного штабу Збройних Сил України генерал-лейтенант Живиця поїхав до Великобританії на робочі відвідини. Він візьме участь у семінарі з питань військової політики разом з представниками міністерств оборони держав Східної Европи та Росії.

Міністер оборони України Костянтин Морозов звернувся до представників Президента України в областях і до керівництва Служби безпеки України в справі рекрутів до Збройних Сил України. У зверненні міститься прохання посилити контролю над військоматами, командирами військових частин розміщених на території України, щоби дотримувалися точок закону України про загальний військовий обов'язок та військову службу. Як повідомила пресова служба міністерства оборони України, це звернення було зумовлене тим, що у деяких головних штабах об'єднаних збройних сил СНД плянується поповнення українських військових частин рекрутами з територій інших держав.

ДОБРІ ЗМІНИ В УКРАЇНСЬКОМУ ВІЙСЬКУ

Київ (УНІАР). — Як повідомив заступник командуючого Національною гвардією Валерій Макаров, нові однострої отримають військовослужбовці гвардії, ще перед святкуванням першої річниці незалежности України — 24-го серпня. Новий військовий одяг буде відповідати европейським стандартам.

Ідучи на зустріч потребам часу, на базі севастопільського міського донузлавського гарнізонового відділення, а також первинних організацій Спілки офіцерів України, створено Спілку офіцерів військово-морських сил України. Її головою обрано капітана Олександра Пляшечнікова. У зв'язку з тим, що військово-морські сили України знаходяться в стані реорганізації, більша частина членів Спілки офіцерів військово-морських сил України продовжує покищо свою службу на Чорноморській фльоті Співдружності Незалежних Держав (СНД).

А в Чернігівському будинку офіцерів відкрито курси української мови, де мову та історію України будуть вивчати офіцери Чернігівського гарнізону. Такі ж курси діють і у Дніпропетровському.

СКВУ відбув 27-му Пленарну Сесію

Торонто (В. Верига). — В днях 1-2-го травня ц.р. відбулася 27-ма Пленарна Сесія Секретаріяту СКВУ вже традиційно в приміщеннях Інституту св. Володимира в Торонто при співучасті членів Президії і Секретаріяту з Америки, Канади і Европи. Досить дивно вражала відсутність представників Церков на цій сесії. За Президію звітували: президент Юрій Шимко, генеральний секретар д-р Василь Верига, фінансовий секретар Василь Кирилюк, за травневу акцію — д-р Микола Кушпета, а за Контрольну комісію Ярослава Шеремета, як також голови Рад і Комісій, КПЛ Андрій Вітер, СКВОР Іроїда Винницька, Суспільної Служби — Зенон Дуда, Ради Культури — д-р Богдан Стебельський і С. Рубель — КУМО.

У звітах президента і генерального секретаря підкреслено широку діяльність президії Секретаріяту і нав'язання контактів з Україною як також питання майбутнього Всесвітнього Форуму української діяспори, запланованого на 21-23 серпня ц.р. в Києві.

Негативно відбивається на діяльності Президії СКВУ постійний брак фінансів, спричинений двома чинниками. Поперше українські центральні репрезентації не вив'язуються із своїх бюджетових зобов'язань, зокрема Український Конгресовий Комітет Америки, СУОА та КОУГЦУ, які не виповнили ще вповні своїх зобов'язань ще за 1990 рік. Так само залягає з членськими вкладками ціла низка організацій. Разом усі фінансові зобов'язання супроти СКВУ центральних репрезентацій і поодиноких

(Закінчення на стор. 4)

М. ГОРИНЬ ВИСТУПИТЬ В ЧИКАҐО

Чикаґо, Ілл. (В. М.). — В неділю, 31-го травня 1992 р. заходами Товариства Сприяння Народному Рухові України в Чикаґо відбудеться публічна доповідь співголови Рух-у в Україні і голови Української Республіканської Партії Михайла Гориня на тему: „Шляхи до закріплення української державности". Виступ М. Гориня співспонзорують громадські централі — відділи УККА та УАКРади.

Доповідь відбудеться в Культурному Осередку о 1-ій годині дня, а не о 5-ій, як було оголошено в „Свободі".

В суботу 30-го травня також о год. 1-ій в залі Православного Собору св. Володимира, місцеве Товариство Сприяння Рух-ові відбуває свої загальні збори. На обидві зустрічі запрошуються зацікавлених громадян.

Проф. Головінський виголосить доповіді на міжнародних конґресах і з'їздах

Джерзі Сіті, Н.Дж. — Від 20-го до 27-го липня ц.р., відбудеться в столиці Бельгії 25-ий Міжнародний конґрес психології, в якому вже зголосило свою участь біля три тисячі психологів з різних країн світу. Буде також чисельна участь науковців цієї ділянки з країн східної Европи.

В рамках конгресу, професор університету Ратґерс, Іван Головінський виголосить доповідь на тему: „Педологія в Европі і порівнююча психологія в Україні в добу терору і партійности".

В Вашінгтоні, у серпні ц.р. відбудеться конгрес Американської Психологічної Асоціяції для відзначення століття згаданого наукового товариства. В рамках конгресу є доповідь професора Головінського на тему: „Олександер Володимирович Запорожець — світової слави український психолог".

Президент України відвідав Польщу

Варшава (УНІАР). — У вівторок, 19-го травня відбуваючи візиту в Польщі Президент Леонід Кравчук мав розмову з міністром закордонних справ Польщі Кшистофом Скубішевським, на якій було порушено цілий ряд питань міжнародного життя. Особливу увагу приділено проблемам роззброєння, національної безпеки, перетворення підприємств, військово-промислового комплексу, обостороннім відносинам між Україною та Польщею. Відбулася також зустріч Президентів України з міністром зовнішньо-економічного співробітництва, де йшлося про вироблення конкретних форм ділових зв'язків вигідних для обидвох країн.

У першій половині дня відбулися переговори міністрів закордонних справ обидвох країн Анатолія Зленка та Кшистофа Скубішевського. Міністер закордонних справ України окреслив основні принципи зовнішньої політики своєї держави, а Кшистоф Скубішевський підкреслив, що Польща відносинам з Україною надає пріоритетного значення.

Вечором того ж дня українська делеґація від'їхала додому, де на Бориспільському летовищі Президент Леонід Кравчук провів невелику прес-конференцію під час якої висловив задоволення зі своїх відвідин до найближчої сусідньої держави, де осягнено цілий ряд важливих домовленостей.

Щодо ситуації в Криму, то Президент висловився схвально про останні рішення Президії Верховної Ради Криму.

Вияснюють самостійну економіку Криму

Київ (УНІАР). — Згідно з даними Міністерства економіки України, в Криму виробляють телевізори, продукти побутової хемії, панчохи й шкарпетки. Возиться нафта, 56% газу, весь ліс, кольорові і чорні метали, цукор. Загалом імпорт перевищує експорт на 600 міл. карбованців.

Голова Ради міністрів Криму Віталій Курашик вважає, що „Крим без України прожити не має можливости". Народний депутат Криму, відомий на півострові економіст Тетяна Крицька наводить розрахунки: доходи бюджету Криму усіх рівнів становлять 14.8 міл. карбованців, а витрати — понад 22 міл. карбованців. На думку Т. Крицької „все це ляже на плечі кримчан". До того ж твердить вона, Крим отримує 85% електроенергії із України". До цього додайте, — заявила Т. Крицька, — ми отримуємо з України 82.1% води, 72% — бензини, 82% — вугілля, 75% — всієї промислової продукції, 100% цукру і багато, багато іншого. Так про яку мітичну самостійність можна говорити?"

ГЛИБОКІ БОРОЗНИ РОМАНА ЛУБКІВСЬКОГО

Джерзі Сіті, Н. Дж. (Роман Юревич). — Іноді думаю: як шкода, що отець Григорій Грушка, перший редактор „Свободи", не додумався залишити „Книгу почесних відвідувачів" редакції. Мабуть, в о. Грушки організаційних справ вистачало і йому було не до „Книги". Може відвідувачів високої ранґи бракувало і не було кому вписуватися. Столітня історія Українського Народного Союзу про це упущення мовчить. А в наступників за редакційними клопотами до такої „дрібниці" просто руки не дійшли. Воно ж, як подумати, зовсім не дрібниця: „Книга" ця була б своєрідним літописом і нашої старенької „Свободи", яка наступного року відзначатиме своє століття, і Батька-Союзу, і нашої діяспори.

Правда, сама „Свобода" є літописом усіх корисних справ і подій, які відбуваються щодня. На її сторінках знаходять місце і розповіді про наших почесних відвідувачів, переважно з України, — письменників, мистців, композиторів, громадських і політичних діячів. Про одних ми розповідаємо більше, ширше, про інших менше, скупіше. Бо кількість редакторів-„літописців", які фіксують ці події на сторінках „Свободи", мала, а праці в них

Роман Лубківський з дружиною Наталею у редакції газети „Свобода".

(Закінчення на стор. 3)

НОВІ ПРИЗНАЧЕННЯ

Київ (УНІАР). — Указом Президента України, Левка Лук'яненка призначено надзвичайним і повноважним послом України в Канаді, а у Великобританії та Північній Ірляндії — Сергія Комісаренка.

СВЯТО ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ

У зв'язку зі святом Дня Пам'яті, яке припадає на понеділок, 25-го травня, бюра Головної Канцелярії УНС і видавництва „Свободи" будуть закриті. Чергове число газети „Свобода" друкуватиметься у вівторок з датою середи, 27-го травня. — Ред.

У СВІТІ

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ЛИТВИ Ґедіманіс Вагнорюс звернувся до голови Верховної Ради республіки Вітаутаса Ляндсберґіса з проханням про резиґнацію. На думку журналістів, чашу терпіння Вагнорюса переповнили висліди голосування депутатів. Вони відкинули пропозицію прем'єра звільнити від обов'язків голову правління Литовського національного банку. Тим самим прем'єр-міністрові фактично було оголошено вотум недовір'я. Вагнорюс вважає, що в литовському парляменті надмірний вплив мають ліві сили, які хочуть „зупинити економічні перетворення і повернути собі втрачену владу".

ШВАЙЦАРСЬКІ ВЛАСТІ розпорядилися вислати з країни двох лібійських дипломатів. Цей крок вжито у напруженій ситуації, коли діють санкції ООН проти цієї арабської країни, яка безперервно сприяє міжнародному терроризмові. У відповідь Лібія вислала чотирьох швайцарських дипломатів з Тріполі. У столиці Лібії не припиняються мітинги і демонстрації, учасники яких виголошують антизахідні гасла і вимагають негайного скасування санкцій проти Лібії.

АНГЛІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Джан Мейджор заявив у середу, 20-го травня, що хоч наприкінці цього року Европейська спільнота стане єдиним торговельним і митним простором, Великобританія не збирається скасовувати паспортову контролю. „Ми повинні зберігати ту контролю, котру вважаємо доцільною, щоб втримувати в якихось рамках імміґрацію з країн „третього світу" і боротися з терроризмом, злочинністю і контрабандою наркотиків", — сказав Мейджор. До кінця 1992 року всі 12 країн, які входять у Европейську спільноту, повинні ратифікувати угоду про більш тісний економічний і політичний союз, проводячи референдуми чи спеціяльне голосування в своїх парляментах.

В АМЕРИЦІ

ВІДОМА КОРПОРАЦІЯ „Мейсі", яка є власницею багатьох великих крамниць в Ню Йорку, Каліфорнії та інших районах країни, оголосила про закриття 8 крамниць, які останнім часом приносили компанії лише збитки. Будуть закриті, зокрема, сім універсальних крамниць Великого Ню Йорку. Раніше „Мейсі", яка подала у січні цього року в суд, шукаючи захисту від банкротства, заявила, що збирається закрити до 10 з 120 крамниць, якими вона володіє. Ліквідація цих крамниць безпосередньо відіб'ється на долі 1,850 працівників, яким загрожує звільнення.

В ОРЕҐОНІ І БИЛЛ КЛІНТОН, і Джордж Буш одержали легку перемогу над своїми суперниками. Згідно з попередніми підрахунками, Дж. Буш одержав тут голоси 76 відсотків республіканців, Б. Клінтон — 54 відс. демократів. Б'юкенен дістав 22 відс., Бравн — 33. Ще більш переконливою була перемога обох лідерів у стейті Вашінгтон, де за Буша проголосувало 83 відс. виборців, а за Клінтона — 63. Враховуючи підсумки передвиборів у двох названих стейтах, Клінтон дістав необхідну йому більшість голосів для участи у виборах на пост президента. Тепер він має вже 1,826 голосів з необхідної кількості 2,145 делеґатів-демократів; Бравн — лише 376. Щодо Буша, то напередодні передвиборів, які відбулися у вівторок, він мав підтримку 1,297 делеґатів-республіканців, а його суперник Б'юкенен — 69. Тепер Буша підтримує 1,350 делеґатів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00 UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money-order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Поклонімося тіням Героїв

Треба подивляти, як розв'язано проблему щорічних свят у цій країні, яка є мозаїкою рас, народів, віровизнань і церковних традицій. Є два християнські свята Різдво і Велика П'ятниця, решта 10 т. зв. „леґальних свят" — це свята світські, найкраще суто-американське свято — День Подяки. Кожне з 12-ти „леґальних свят" так скомбіноване під кутом вигоди й відпочинку людей, щоб це був триденний „довгий кінець тижня".

Останній понеділок у травні — це день Пам'яті або День Декорації. Ця остання назва вказує, що автори цього свята мали на увазі вшанування військовиків. Дійсно — День Пам'яті нагадує Зелені Свята в Західній Україні за панування Польщі між двома світовими війнами: тоді традиційно відбувалися Богослужби над вояцькими могилами на Янівському цвинтарі у Львові, сполучені з патріотичними маніфестаціями, які доводили до сутичок з польською поліцією. У ширшому розумінні — у Дні Пам'яті слід згадувати з тугою, смутком і пошаною усіх рідних і близьких, які відійшли в засвіти. Культ померлих у першу чергу поляглих — це один із кращих доказів культури народу, яка диктує зберігати духовий зв'язок із предками. День, в якому кожний згадує найближчих серцю осіб, які залишили по собі пустку — це сумний день. Практичні й дуже реалістичні американці включили День Пам'яті у три дні без заробіткової праці, щоб дати громадянам змогу й відпочити та розважитися — користаючи з розквітлої у другій половині травня весняної природи.

День Пам'яті, який наказує згадувати покійних та особливо вшановувати національних героїв, породжує рефлексії — завжди актуальні. Микола Шлемкевич, український публіцист, мислитель і філософ, клав натиск на народний колектив, а не одиниці. Не поменшуючи ваги героїв — Шлемкевич правильно твердив, що народ не складається з героїв, а з „пересічних", чесних і роботящих чоловіків і жінок кожного віку, кожний і кожна на своєму пості, де виконує свій щоденний обов'язок. Це герої щоденної праці, без яких не було б здорового суспільства, основою якого є здорова, патріотична, роботяща християнська родина.

Наче автоматично думка лине на Україну та шукає застосування істини, скритої у Дні Пам'яті, до сучасних відносин в Україні. У добі комунізму, який в Україні був тотожний з режимом русифікації, небезпечно було згадувати історію України в її трьох епохах, і заборонений був усякий натяк на культ героїв. Із зростом сили національного відродження посилювався теж культ минулого. Влаштовано навіть „День Козацької Слави". Міністер оборони України генерал-полковник Костянтин Морозов у своїй промові на бенкеті в його честь у Ню Йорку заявив, що нічого журитися духовним змістом нової української армії, бо виховуватимуть її на традиціях армії у добі Козаччини й у новітній добі, яка породила Українських Січових Стрільців, Дійову Армію УНР, УПА й Першу Українську Дивізію. Це була гарна заява, сутнім змістом якої був культ славетного минулого України і, зокрема, культ українських героїв.

А втім, будова української держави з цієї страхітливої пустки, яку створило 74-літнє панування російського марксизму, тільки тоді завершиться успіхом, коли будуватимуть її мільйони українських людей, чоловіків і жінок, — коли кожний і кожна виконуватиме на своєму пості щоденну працю. За словом чужинецького походження це — конструктивізм. Емоціями, словесним патріотизмом, патетичними фразами не можна збудувати держави. Можна і треба тільки працею, впертістю у боротьбі проти всіх перешкод, — єдністю і солідарністю усіх здорових клітин народу.

Поклонімось у Дні Пам'яті тіням Героїв України. Але не обмежуймося до культу минулого і поруч із смутком з приводу втрати рідних осіб — всю енерґію скеруймо на добро України — на героїв щоденної праці, щоденного твердого обов'язку.

Петро Балей

УКРАЇНЦІ ПЕРЕД ЩЕ ОДНИМ ІСПИТОМ ПОЛІТИЧНОЇ ЗРІЛОСТИ

V.

Чи здатні ми доконати це?... Все залежить тільки від якости нашого патріотизму, від почуття нашої відповідальности за існування нашого народу в найближчих віках, від вартости нашої національної клятьби, в якій ми прирікаємо „Душу й тіло покласти за нашу свободу", коротко — від нашої політичної зрілости, без якої народ не може стати Нацією.

Чи в силі ми двигнути цей тягар фізично?

Я переконаний, що ми в силі. Нам далеко до національностей в діяспорі, які віками накопичували капітали і стали вірителями зубожілих держав, але в нас немає й жебраків. Кожна наша родина, перепрацювавши 30 літ у ЗСА, в Канаді, в Австралії і в розвинених країнах Европи, придбала власну садибу, забезпечила своїх дітей відповідною професією і подбала про ощадности на чорну годину — одна більші, одна менші.

Нас нараховують коло чотири мільйони поза Україною в т. зв. західньому світі. З цього числа, щоб тільки 10 відс. (родин чи індивідів) знайшлося у спроможності на фінансову допомогу Україні пропорційно до свого маєткового стану, то це робить 400,000. В цьому числі сьогодні є вже немало мільйонерів, яким під силу викуплення державних облігацій Української Держави (бондів) на суму по 100,000. На підставі цієї чисто схематичної статистики, пропоную, щоб серед тих 400,000 знайшлося тільки: 10,000 (2.5%) по 100,000 — це дасть один більйон дол; 20,000 (5%) по 50,000 — це дасть один біль. дол; 40,000 (10%) по 20,000 — це дасть 800 міль. дол; 100,000 (25%) по 10,000 — це дасть один біль. дол.; 200, 000 (50%) по 5,000 — це дасть один біль. дол. Разом 4 більйони 800 мільйонів дол.

Наші банки, щадниці, забезпеченеві товариства, громадські товариства, торговельно-промислові корпорації, окремі вийнятково успішні індустріялісти повинні спромогтися на один більйон долярів. Разом ми закупили б державних облігацій України на 5,800,000, 000 дол.

Це не значить, що вилучені з цієї статистики — коло 3 і пів міль. української діяспори мають залишитися непричетними до цієї акції — навпаки їм якраз у всіх цих міркуваннях полишено латати своїми дрібнішими вкладами ті, „діри" в повище наведеній статистиці, що виявляють себе в практичному виконанні.

І коли ми в найближчих місяцях виявимо стільки організованости, ентузіязму, посвяти й політичної зрілости, ми здобудемо в очах неупереджених людей зовнішнього світу великі симпатії для нашої справи й фінансову допомогу від тих, хто дивиться на Україну як на партнера у прибуткових інтересах.

* * *

Нижче подані міркування належать властиво до компетенції суверенного Уряду України. Проте, воно не пошкодить висловити наші пропозиції. Беручи до уваги сьогоднішній економічний стан в Україні та її аграрно-промисловий потенціял 5 років наперед, пропонуємо об'явити облігації безпроцентними на перші 5 роки. По п'яти роках, держава зобов'язується платити 2% від вкладів, що в цілості становило б суму 116,000.000 дол. річно. В наступних 20 роках держава зобов'язується викупляти вірчі папери (облігації) на загальну суму в році 290 мільйоні долярів. Як перша квота (сплата процентів, так і друга (сплата капіталу) в річному бюджеті промислової країни творять незначну суму. А треба також передбачати й такі випадки, що власники вірчих паперів захотять передати їх своїм онукам і правнукам з усім процентним приростом.

Організаційно-технічна сторінка цього проєкту, на щастя для всіх нас, не належить до автора цих рядків. В кожній державі своїх більших поселень, українська діяспора має організовані координаційні центри з поважними кадрами в терені, які мають знання і поважну практику в тій праці.

Закінчення буде.

Іван М. Самійленко

голова Уряду УНС в екзилі

У ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ С. ПЕТЛЮРИ

Шістдесят шість років тому, 25-го травня 1926 року, на вул. Расіна, у Парижі, сім куль убивці — аґента большевицької Москви, Шльоми Шварцбарта відібрали життя великого Сина землі української, який став леґендою для мертвих, живих і ненароджених людей українського роду. Україна втратила людину унікальної величі, лідера і державного мужа з природи, людину великого державного формату, непорушного принципу та визначного інтелекту. Ім'я цієї людини — Симон Петлюра.

Він прожив своє скорочене ворогом життя в огні і бурі величезних історичних подій і зривів. Свого часу Костомаров писав до редактора „Совремьоннік" — Аксакова: „Ви не підозріваєте, ... що у кожного думаючого українця спить Виговський, Дорошенко, Мазепа і проснуться вони, коли наступить нагода". У Симона Петлюри — нащадка старшинського козачого роду, дух войовничого і непоборного мазепинства вже виразно проявився у його юнацькі роки, а зчасом рішуче і твердо оформився в рядах нелеґальної самостійницької Революційної Української Партії (РУП), основоположником якої був Міхновський. За це він зазнав з молодих років арешти, втечі та переслідування царських охранок.

За життєву професію Симон Петлюра вибрав журналістику, хоч і небезпечне, звання, але конечно необхідне для пробудження в українському народі віри в себе почуття його національної гідности та прищеплення в ньому волі і рішучости до чину й боротьби.

Уся журналістична праця Симона Перлюри яскраво віддзеркалювала його, як людину глибоких переконань, ориґінальної, гострої і творчої думки, великої ерудиції та досконалого знання української душі. Тематика в нього була всебічна. Вона відображала вимогу того часу, зокрема з ділянок історії, літератури, драматургії, мистецтва, як рівно ж суспільно-політичних наук та національних проблем. Він безустанно будив український народ, кликав його вирватись із чужого ярма, пізнати себе, пізнати минулу славу і гордість їх предків.

Симон Петлюра глибоко розумів епоху його часу. Він був свідомий того, що здобуття волі і державної незалежности України вимагатиме величезних жертв і посвяти. І він не знав у тій боротьбі і хитань, ні компромісу з ворогом, ні відступу. Він був завжди рішучим і послідовним. Одначе, вся його Богом дана духова, організаційна та інтелектуальна потужність могла проявитись в повній її силі лише з вибухом Української Національно-Визвольної Революції 1917—1921 років.

Вже 18-го травня, на початку Національно-Визвольної Революції в Україні, Симон Петлюра поспішив до Києва, як голова Українського Військового Комітету Західнього Фронту і делеґат І-го Українського Військового З'їзду. Пізніше його іменовано на становище секретаря Військових Справ Української Народної Республіки.

На цьому пості С. Петлюра виявив виключний дар далекозорого реаліста, стратега і політика-державника. Він свідомий був того, що успіх Національно-Визвольної Революції і війни з московсько-большевицьким агресором залежатиме в першу чергу від здорового тилу. Він бачив також перемогу в організації і розбудові українського війська. В цій тяжкій і відповідальній місії він був творцем, ідеологом і Головним Отаманом Армії УНР, відновивши в ній дух козацьких традицій. Він бачив також у комбінації двох сил — війська і дипломатії, ґарантію заслуженого імени української держави у світі.

Ці риси С. Петлюри, як стратега і будівничого української держави, можна ілюструвати на багатьох критичних прикладах, а зокрема в днях 22-го січня 1992 року, коли в умовах генерального наступу на Україну червоних орд скликано Трудовий Конґрес в Києві з участю представників Галичини, Буковини і Закарпатської України, який проголосив Акт Злуки всіх земель України та прийняв закон про тимчасову форму української держави — Директорію.

У той час, коли доля української держави опинилася в смертельній небезпеці, коли голова Директорії В. Винниченко з своєю групою-членів Уряду залишають поле бою своїм виходом з директорії, в цей час С. Петлюра в протест поведінки Винниченка і його групи, рішуче заявляє: „Я вважаю, що в даний момент всі творчі сили нашого краю повинні взяти участь у державній праці, тому не вважаю для себе можливим ухилятися від виконання своїх обов'язків, як син свого народу перед Батьківщиною..." Він тоді, як державник-революціонер, ясно заявив, що „Справа здобуття української держави, — це справа всієї української нації, а не якоїсь кляси чи партії".

Після залишення Директорії і виїзду Винниченка та його групи за кордон, доля судила С. Петлюрі, уже як голові Директорії і Головному Отаманові військ Армії УНР, перебрати на себе ввесь тягар останньої фази війни з большевицькою Москвою. За цей короткий період Армія УНР гідно витримала іспит перед Батьківщиною, переживши два „трикутники смерти", два зимові походи запілля окупанта, леґендарний Базар. В далеко нерівній і самітній боротьбі Україна стояла форпостом свободи, по боці західньої демократії.

Не судилось Україні за-

(Закінчення на стор. 4)

ПРО ЦЕ І ТЕ

PRO DOMO SUA

Не вперше пишемо на цю тему суботній фейлетон. Але до цього спонукують обставини, в яких працюємо та передусім настанова нашої читацької громади, як також майже всіх активних членів громадського життя.

Тим разом, однак, причиною, що ще раз пишемо про працю і вимоги до українського журналіста є на відміну щось приємне, що трапляється дуже рідко. У березні відвідала редакцію „Свободи" молода українська журналістка із Прикарпаття М. Роздольська, яка заміняла тепер перо на теку політичної активістки, голови районного комітету Тлумача в Івано-Франківській області та хоча ми мали приємність переводити із нею інтерв'ю, вона менше говорила про свої справи, а більше цікавилася нашим щоденником і, власне кажучи, не знати було хто кого випитується. Але розмова з нею появилася, як завжди, на звичайному місці у „Свободі", як появляються від кількох років десятки подібних розмов із гостями з України. Яке ж, однак, було наше приємне здивування, коли ми отримали від цієї журналістки листа з подякою за те, що помістили цю розмову. Ба, щобільше, вона написала цілий репортаж до ґазети „Галичина" про нашу „Свободу" і її значення, як найстаршого українського щоденника в ЗСА.

Те, що ми у редакції прийняли її відгук з приємним здивуванням, вказує на те, як рідко нам це трапляється, що хтось подякує чи згадає, а як часто ми мусимо приймати лише слова критики і невдоволення — мовляв забули те чи інше прізвище, поминули такий чи інший вислів важливої особи. А, що торкається численних гостей, що тепер постійно відвідують нашу редакцію — то майже не зустрічаємо, щоб вони в будь-який спосіб відгукнулися на поміщені прихильні для них звідомлення — хоча кожний бажає, щоб про нього написати та ще і помістити світлину на першій сторінці.

Робимо це ми, журналісти, з принципу, бож все це наші дорогі гості-земляки, а мешканці діяспори відійшли тепер далеко на другий плян. Але саме ці наші довголітні активісти діяспори ніяк не виказують багато вирозуміння чи льояльности до нашої журналістичної праці. Як часто доводиться нам тепер „боротися" за те, щоб зрозуміли організатори різних зустрічей, бенкетів чи інших національно-громадських і культурних імпрез, що участь своїх журналістів не є самозрозуміла, а треба про неї відповідно подбати. А коли навіть організатори подумають про те, то чи завважив хтось як на сірому кінці призначені для тих журналістів місця, або взагалі їх немає? Цікаве, чи таке зустріло б чужинецьких журналістів, участь яких у наших політичних чи культурних імпрезах не менше важлива.

Але ми таки в першу чергу маємо на увазі колектив нашого щоденника, який постійно завважує тут і там байдужість до нашої праці та до наших завдань. Тому на терезах ваги нашої праці з однієї сторони додолу переважають критичні завваги та претенсії читачів, гостей та провідників громадського життя, а таких позитивних відгуків як М. Роздольської дуже, а дуже мало.

Можливе, що вина лежить також по нашій стороні — бо ми самі дуже скупі на критику чи вимогливе зредаґування того, що друкуємо. Може, коли б ми загострили пера на вподобу американських журналістів — найшли б краще зрозуміння у читацької публіки, але і у тих, які так дуже вимагають, щоб про них писати.

На кожний випадок якби це не було — українські журналісти хотіли б часом також, щоб їх визнати і признати вагомість їхньої праці.

О-КА

У МОСКВІ ПЕРЕБУВАЄ урядова делеґація України. До її складу входять прем'єр-міністер Вітольд Фокін, заступник голови Верховної Ради Василь Дурдинець, народні депутати України. Відбулася зустріч Вітольда Фокіна з президентом Росії Борісом Єльциним. Було обговорено проблеми економічних реформ у незалежних державах в контексті існуючих економічних зв'язків, а також розглянуто питання, що стосуються кордонів між Росією і Україною. Фокін і Єльцин докладно аналізували підсумки візити президента України Леоніда Кравчука до З'єднаних Стейтів Америки.

СЕРБСЬКІ БОЙОВИКИ, які оточили боснійську столицю, заблькували виїзд з неї семитисячної колони втікачів. Хоч щодо цього виїзду було досягнуто угоди, серби несподівано заявили, що випустять втікачів тільки тоді, коли боснійська міліція перестане блькувати казарми так званої Юґославської Народної Армії в центрі Сараєва. Загальна кількість втікачів з тих місць Боснії й Ґерцоґовини, де йдуть воєнні дії, наближається до півмільйона. Російський міністер закордонних справ Андрєй Козирєв, прибувши до Юґославії, вже мав зустріч з сербським президентом Слободаном Мілошевичем і тепер хоче зустрітися з боснійським президентом. Козирєва чекає вкрай ризикована поїздка у Сараєво, оточене тісним кільцем сербської бльокади.

Володимир Барагура

ПЕРЕКЛАДИ ҐЕТЕ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

V.

Працю над перекладом „Фавста" почав Загул біля 1918 року, коли разом із П. Тичиною, Н. Савченком, О. Слісаренком, Л. Курбасом засновано групу символістів „Біла студія", яка видала одно число журналу „Літературно-критичний альманах".

* * *

Останній, п'ятий розділ жмутка есеїв проф. В. Жили має заголовок: „Із спостережень над статтею Олександра Білецького „Фавст" трафедія Ґете".

Цей розділ автор починає цитатою з О. Білецького: „Віра в людину й її високу місію роблять для нас дорогим великого німецького поета". Олександер Білецький (1884—1961) один із передових теоретиків літератури й критиків українського та чужинецького письменства, викладач літератури. Недостачею його праць є підхід із точки бачення марксистської доктрини й тим самим однобічний, обмежений, необ'єктивний та нетолерантний погляд на західньоевропейську літературу.

Ґете творив у складний час періоду „Бурі й поривів" (Штурм унд Дранґ), який був зумовлений Французькою революцією, що мала теж великий вплив на Німеччину. На думку Білецького Ґете не знайшов розв'язки проблематики людства ані в історичній драмі „Ґец фон Берліхінґен", ані в романі „Страждання молодого Вертера". У пошуках за розв'язкою цих проблем він відійшов від тематики реального життя, а посягнув до старої німецької леґенди про Фавста і в ній втілив свої ідеали, до яких прямував ціле своє творче життя. Він творив „Фавста" від юначих літ почерез дозрілий вік аж до схилу життя. Проте провідний мистецько-філософічний мотив зберігся одноцілий. Закінчивши твір, Ґете вважав, що „завершив основну працю свого життя". Згідно з його заповітом остання частина „Фавста" була опублікована щойно після його смерти в 1832 році.

Ґете надає своїй трагедії фантастичне забарвлення, щоб підкреслити її історичний кольорит — час середньовічної Німеччини, хоч у дальшому ході акції вона відбувається позачасово.

Поетові йшлося дати синтезу всього XVIII віку з його філософським і науковим шуканням, з його творчими й руїнницькими тенденціями, з його ідейною і соціяльною боротьбою.

Одне слово „Фавст" — це не доля однієї людини в тих буремних часах, а втілення подій людства в безчасовому аспекті і, це прагнення розтерзаної, розгубленої людини осягнути повноту пізнання, якій на перешкоді стоїть недосконаліcть сучасної науки, це змагання людини до праці для добра людства.

Хоч „Фавст" написаний у різні періоди життя Ґете, то між окремими частинами трагедії є органічне пов'язання, причому героєм є не тільки сам Ґете, а все людство.

В загальному проф. Жила погоджується з інтерпретацією і висновками О. Білецького, але ставить під сумнів його твердження, буцімто Ґете не був релігійною людиною. Насправді Ґете не був глибоко віруючим, але не був теж безвірником, чи поганином. Він жив християнськими традиціями міцно вкоріненими в Біблії і це проявилося в його творчості. Пантеїстичні ідеї Спінози були протилежні його переконанням. Антитезою „Фавста" був Мефістофель, одначе людина показалася сильнішою від демона-руїнника.

Стаття О. Білецького має поважну наукову вартість, в ній він оберігався марксистської тенденційности, а станув на позиціях поважного науковця і знавця німецької літератури.

* * *

Збірка есеїв проф. В. Жили попереджена вступним словом найкращого американського ґетознавця й перекладача його творів проф. Стюарта Еткінса з університету Санта Барбара в Каліфорнії. Він стверджує, що в українській літературі є поважне число добрих перекладачів. Він згадує теж про труднощі адекватного, повноцінного перекладу. Через те деякі перекладачі, зокрема англомовні, обмежуються тільки до збереження ритміки, відмовляючись від рими. Українські перекладачі застосовують обі ці методи перекладу й тому їхні переклади звучать краще, а тим самим сильніше передають красу й багатство німецької мови. Зокрема вартісними він вважає переклади Лукаша, Терещенка й Рильського.

В цілому, проф. Еткінс дає конденсований огляд, як повинні виглядати повноцінні переклади. Заторкує теж питання трьох перекладачів „Фавста", яке проф. Жила обговорив у своїй праці.

* * *

Хоч проф. В. Жила сумлінно з наукового боку прослідив проблему перекладів Ґете, а проте признається, що не знайшов повністю задовільної відповіди, як здійснити ідеальний переклад. Тому він продовжуватиме свої досліди, але вже українською мовою. Цей його задум треба привітати, бо не всі наші перекладачі, не згадуючи про читацькі кола, познайомлені з проблематикою бездоганного перекладу.

Книжка про переклади Ґете українською мовою прикрашена портретом геніяльного німецького поета.

Проф. Володимир Жила складає подяку Гансові Жилі, президентові зальцбурзької крайової леґіслятури за підтримку видання його студії.

Кінець

Глибокі борозни Романа Лубківського

(Закінчення зі стор. 1)

багато. Тому й розповіді виходять часом скупими, одноманітними — до нас прийшли, ми запитали, нам відповіли. Як повідомлення Юлія Цезаря римському сенатові про перемогу над понтійським царем Фарнаком — „Veni, vidi, vici" (прийшов, побачив, переміг).

Лише за останні роки „Свободу" і УНСоюз відвідали відомі письменники Микола Руденко, Роман Федорів, Володимир Яворівський, Степан Пушик, Юрій Мушкетик, Іван Драч, композитори Георгій Майборода, Мирослав Скорик, скрипаль Олег Криса, співаки Ніна Матвієнко і Дмитро Гнатюк, художник Любомир Медвідь, громадсько-політичні діячі, колишні дисиденти Михайло Горинь, Оксана Мешко, Ірина Сеник... Їх було багато. Годі всіх назвати. І як жаль, що вони не залишили у „Книзі почесних відвідувачів" УНСоюзу і „Свободи" своїх автографів, оригінальних думок, спостережень, зауважень, пропозицій, а лише думки, пропущені крізь нашу призму, подані в нашій інтерпретації.

Недавно „Свободу" і Український Народний Союз відвідав ще один відомий письменник і громадсько-політичний діяч — поет, перекладач і літературний критик Роман Лубківський, голова Ради Львівської організації Спілки письменників України, депутат Верховної Ради України, головний редактор новозаснованого тижневика „Літературний Львів", амбасадор України у Празі.

За 28 років праці на літературній ниві письменник проклав не одну борозну. Для читачів, які цікавляться українською літературою, зокрема творчістю Романа Лубківського, але не мали змоги придбати всіх його книжок, нагадаємо, що він є автором поетичних збірок „Зачудовані олені", „Громове дерево", „Рамена", „Смолоскипи", „Звіздар", „Майоліка", „Словацьке літо", „Серпневе яблуко", антологій власних поетичних перекладів „Слов'янське небо" та „Слов'янська ліра", збірок літературно-критичних нарисів „Многосвіточ", „Львів очима письменника", книжки публіцистичних роздумів „Високі райдуги". А позаторік у Києві вийшла ще одна збірка львівського поета „Погляд вічності" — своєрідна поема-роздум над автопортретами Тараса Шевченка.

Твори українського поета читають рідною мовою грузини і казахи, білоруси і молдавани, узбеки і киргизи, чехи і словаки, болгари і поляки, бо вони перекладені мовами народів колишнього Совєтського Союзу і багатьох країн Европи. Знайомить Р. Лубківський і українських читачів з літературним багатством сусідів, перекладаючи на українську мову кращі твори поетів Чехо-Словаччини, Польщі, Болгарії, Юґославії, республік колишнього СССР.

Р. Лубківський — лавреат літературної премії ім. Павла Тичини „Чуття єдиної родини", чеської премії ім. Вітезслава Незвала, словацької — ім. Гвєздослава, а недавно за збірку „Погляд вічності" він одержав Шевченківську премію.

Ось які люди відвідують нині УНСоюз і „Свободу".

Р. Лубківський у „Свободі" вперше, в Ню Йорку — втретє.

— Вперше до Америки я приїхав у 1976 році як член делеґації України на XXXI сесію Генеральної Асамблеї ООН, — розповідає письменник. — Ми мали зустрічі з українцями, але спектр їх був дуже завужений. Тоді, у брежнєвсько-сусловський період, такі зустрічі були ризиковними, навіть небезпечними, бо ніхто не знав, з якими людьми спілкується. Над нами постійно тяжів міт про „українських буржуазних націоналістів". Мушу сказати, що зустрічі з українцями діяспори були для мене дуже цікавими і важливими. Особливо з мистцем і поетом Святославом Гординським. Спілкуючись з С. Гординським, — продовжував Р. Лубківський, — Л. Гуцалюком та з деякими представниками Нюйоркської групи, я зрозумів, що нашу культуру слід трактувати значно ширше, ніж ми це робимо. Тоді я зацікавився творчістю Євгена Маланюка, Олени Теліги, розширив свій кругозір про літературно-мистецьке об'єднання „Слово", про НТШ, УВАН, взагалі про культурницьке життя діяспори. Це мене ще більше збагатило. Тому коли приїхав у 1981 і 1987 році до Канади, мав уже зовсім інше уявлення про діяспору. А взагалі дороги за океан не завжди були приємними і діялог з українцями Америки і Канади утруднений, бо письменник, який повертався з-за кордону, мусів видати певний твір-звіт, в якому розвінчував би „капіталістичний спосіб життя" і „українських буржуазних націоналістів". На щастя, мені вдалося порушити цю „традицію"...

— **Минулорічний Ваш приїзд до Америки був, мабуть, ще цікавіший.**

— І цікавіший, і продуктивніший. Рік тому, цілий квітень, я фактично працював в Америці: виступав у Гарварді, в Ратґерському університеті, збагачував свої знання з українітики, багато почерпнув завдяки ближчому знайомству з Остапом і Мартою Тарнавськими, Леонідом Рудницьким, Богданом Рубчаком. В цьогорічний приїзд хочу закінчити розпочаті пляни. Вони стосуються кількох призабутих, а точніше заборонених колись письменників — Богдана Лепкого, Євгена Маланюка, Богдана Кравціва, Олени Теліги, Юрія Липи. Разом із Святославом Гординським остаточно підготував машинопис його статтей, рецензій, есеїв про літературу. Багато цікавих матеріялів про життя і творчість Богдана Лепкого я знайшов в архіві Наукового Товариства ім. Шевченка в Ню Йорку, за що щиро вдячний голові НТШ д-рові Леонідові Рудницькому і працівникам архіву, бібліотеки — Світлані Андрушків, Юрієві Навроцькому та Левкові Чабанові. Чимало цінних архівних документів, що стосуються Б. Лепкого, листів до нього передав НТШ д-р Роман Смик. Там зберігаються документи, листи, фотографії письменника, яких ми не могли бачити в себе за часів комуністичного режиму. Є в архіві і неопубліковані твори письменника. Хочу видати їх в Україні до 120-річчя з дня народження Б. Лепкого, яке будемо широко відзначати в цьому році. Як голова Ювілейної комісії Спілки письменників, сподіваюся, що цей ювілей буде відзначено в Польщі, Канаді, Америці. Підготовив до друку книжку спогадів про Б. Лепкого „Син золотого Поділля".

Користаючи з нагоди, хотів би попросити всіх, хто має недруковані спогади про Богдана Лепкого, надіслати копії з них („зіракси") на адресу: 290 000, Львів, вул. Чернишевського, 17, Львівська організація СП України.

— **Як Вам вдається поєднувати літературну працю з обов'язками депутата українського парляменту?**

— **Ви знаєте, я колись і сам думав, що обов'язки депутата Верховної Ради** відіб'ються неґативно на творчій праці. Але помилявся. Одне одного лише доповнює: культурницька праця дуже допомагає в моїй депутатській. Я кандидував одночасно від двох виборчих округ — Теребовлянської (на Тернопільщині) і Яворівської (на Львівщині). Подякував своїм краянам і „залишився" в Яворівській, бо Теребовельщині і так допомагаю в міру скромних можливостей, а Яворівщина стала мені рідною після ближчого з нею ознайомлення. Колись чудовий, хоч і небагатий край, вона стала жертвою тоталітарного режиму. Її нищили економічно, екологічно, сплюндрували пам'ятники історії та культури. Мордували людність — сотні й тисячі вивезли з рідних міст і сіл. Яворівщина підпала мілітаризації, тут виникли проблеми, яких немає в інших реґіонах. Однак уже тепер багато робиться для відродження: активне громадсько-політичне життя, бурхливий ріст національної свідомости, тенденція до примирення між прихильниками різних конфесій дають підстави сподіватися на добрі перспективи. Яворівщина — рідна земля Стефана Яворського, Йосипа Лозинського, Осипа Маковея, Андрея Шептицького, Івана Севери, Ярослава Гординського, Юрія Липи — привертає до себе щораз більшу увагу українства. Я привіз багаті матеріяли для членів Товариства яворівчан (конкретно Дорі Горбачевській у Філядельфії) і при нагоді хочу подякувати всім причетним до видання справжньої енциклопедії — збірника „Яворівська земля".

Не уявляю своєї роботи без реставрації нашої духовної (чомусь деякі газети діяспори пишуть „духової") історичної пам'яті. У творенні української держави, у зміцненні її підмурівків велике значення має активність нашої культурної присутности у світі, цілісність національно-культурного розвою. Я переконався, що окремі явища, факти, події, незважаючи на різні насвітлення, навіть іноді дуже суперечливі, творять гармонійну цілісність. Тому наша культура потрібна не тільки для пізнання себе і осмислення нашого культурного досвіду, але й для прокладання дороги у світ, для створення такого образу України, який дійсно відповідає об'єктивності і правдивості. І коли ми нині живемо активним життям (навіть дуже активним!), то цим компенсуємо трагедії і поразки. Адже культура може нас врятувати від тих небажаних ситуацій, коли певний період для деяких людей має універсальне значення, обминаючи ті події і факти, які заслуговують на неменшу увагу. І це приводить до певної політичної узурпації і до росту амбіцій окремих громадян, які замість державотворення, намагаються зафіксувати свою позицію вічного опонента і вічного поборника.

Моя дорога до парляменту — це дорога значної частини сучасної української інтеліґенції, яка через болісне усвідомлення, заперечення своїх деяких невдалих творів, послідовно наближалася до політики, розуміючи разом з тим, що ряд людей, які постраждали в часи режиму, вносили свою вагому лепту на вівтар незалежної України. Переставлення на нові рейки не було для нас болючим. Але й не дуже легким. Воно триває досі, і не лише серед інтеліґенції. Незалежність — то не акція, а процес...

— **Хто з українських письменників мав на Вас як на поета найбільший вплив?**

— Звичайно, Тарас Шевченко. Його вплив був визначальним. Ще з дитинства цей образ став для мене дорогим. Щодо львівських письменників моєї молодости, то найбільше завдячую Дмитрові Павличкові, який був і є для мене старшим побратимом. А моральні атрибути я отримав від Володимира Гжицького (ми походимо з одного села — Острівець біля Теребовлі, що на Тернопільщині). Я дуже ціную Павла Тичину, однак боліла його роздвоєність. Я зрозумів трагедію цієї людини. Великий вплив на мене мав і Максим Рильський, який був не лише видатним поетом, але й чудовим перекладачем. Тому мав подвійний вплив. Віддаючи данину режимові, умів створити і зразки високопатріотичної поезії, зокрема твори, в яких закликав любити рідну мову, захищав її чистоту. На ті часи це було сміливо. Від боротьби за мову, її державний статус — і почався новий етап боротьби за державність України.

— **Чому Вам випала честь репрезентувати Україну саме у Чехо-Словаччині, будучи її амбасадором у Празі, а не в якійсь іншій країні?**

— Ще навчаючись на філологічному факультеті Львівського університету, я займався перекладами. Львів давав можливості пізнати поезії слов'янських народів. Чеська клясика привабила мене, вказала, що чехи дуже рано почали відстоювати свою ідентичність і створили зразки, гідні пошанування. Словацька ж поезія привабила своєю близькістю до української, а також інтонацією, артистизмом. Часто бував у Чесо-Словаччині — у Празі, Братіславі, Кошіце. Ціню дружбу з М. Неврлим, М. Мольнаром, Б. Зілинським, Лідією Затовканюк-Рейчинець, М. Мушинкою. Зусилли мої були оцінені — я одержав чеську і словацьку премії.

Коли дізнався, що Президент України Леонід Кравчук призначив мене послом у Празі, то пережив це як своєрідне відчуття, але не як адміністративне підвищення у роботі. У Чехії і Словаччині ми повинні продовжити ті добрі традиції, закладені нашими попередниками у 1920 — 1930-ті роки, коли в Празі діяла українська місія, працювали українські наукові інституції. І я вважаю, що наш діялог з цією країною дає можливість глянути на Україну Европі не через призму антиукраїнської пропаґанди, а через об'єктив взаєморозуміння і добросусідських відносин. Хочу ближче пізнати життя українців-русинів Чехії та Словаччини. Моє ставлення до культури, історії народів цієї країни, мабуть, дозволить мені виконати державну місію так, що це принесе користь Україні, українському народові. Я думаю, що зможу виконати і свою виборчу програму, забезпечувати свою присутність у культурному та літературному процесі України.

* * *

Багато цікавого розповів Р. Лубківський про свою депутатську працю („Письменники у парляменті потрібні, але в доброму балянсі з професіоналами — юристами, економістами, політологами, соціологами"), про суперечності між католиками і православними, які, на жаль, мають подекуди місце („Існують ще проблеми, але є вже зразки взаєморозуміння між церквами, громадами"), про відзначення 125-річчя з дня народження Митрополита Андрея Шептицького у липні 1990 року в селі Прилбичах коло Яворова („Дуже урочисто і зі зрозумінням відзначили ювілей Митрополита, хоч у Прилбичах переважає православна громада"), про своїх знаменитих краян — о. Івана Волянського, Владику Ізидора Борецького з Торонто.

...А все таки жаль, що о. Г. Грушка не залишив „Книги почесних відвідувачів".

Головний Уряд...

(Закінчення зі стор. 1)

Група жінок, членів Головного Уряду УНС під час перерви.

Річні наради Головного Уряду УНС закрила головний предсідник У. Дячук, подякувала усім за участь та відмітила, що ці наради вібулися вперше від пропам'ятного дня проголошення незалежної української держави. Вона закликала також до посилених заходів у підготовці для гідного святкування 100-річчя Українського Народного Союзу і при тому до поширення всіх аспектів діяльности УНС.

В імені членів Головного Уряду головний директор бюра УНС на Канаду Іван Геврик подякував головному предсідникові У. Дячук за вміле і швидке переведення річних нарад, а присутні спільно відспівали національний гимн.

ПОДЯКА

Кредитова Кооператива „Самопоміч"
в Клівленд-Парма
відзначила 35-літній Ювілей свого існування і з цієї нагоди вшанувала тринадцятьох засновників-піонерів
ГРАМОТАМИ ПОДЯКИ
(запишилось при житті всього трьох, між ними підписаний).
За пам'ять і висилку грамоти на мою нову адресу до Чикаґо складаю Дирекції на руки голови Розалії Головки щиросердечну подяку.

ВАСИЛЬ КАМІНСЬКИЙ

ПРАВОЗАХИСНА ОРГАНІЗАЦІЯ Міжнародна амнестія звинуватила китайські власті в порушеннях прав людини на території Тибету. Серед порушень — тортури, яким піддаються політичні в'язні. Щонайменше 200 тибетців загинуло від рук китайських служб безпеки з 1987 до 1990 року. Досі Китай відмовляє населенню Тибету у праві на самовизначення.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ
нашої найдорожчої
ДРУЖИНИ і МАМИ

сл. п.

СОФІЇ КОГУТ

з дому
СКРИПНИК

яка з волі Всевишнього відійшла, ненадійно від нас 2-го березня 1992 року.

Цією дорогою складаємо найсердечнішу подяку рідні, приятелям і знайомими, які у хвилини нашого важкого горя, особисто, листовно, або телефонічно зложили своє співчуття та старались облегшити наш біль.

Наша глибока подяка о. Лаврентієві Лавринюкові, ЧСВВ за відправлення похоронних обрядів, за слова прощання покійної і слова розради родині. Дякуємо о. Петрові Федорчукові за похоронні відправи на цвинтарі св. Духа.

Дякуємо хористам церковного хору церкви св. Юра за відспівання Панахиди в похоронному заведенні.

Дякуємо за прощальні слова під час похоронних обрядів, які виголосили: Марія Лозинська, Марія Нестерчук та Даня Наугольник.

Дякуємо чисельним особам, котрі жертвували на Богослуження в намірі покійної.

Дякуємо за квіти, прощання організаціям, родинам та особам: Головній Управі ОЖ ООЧСУ, Відділові ОЖ ООЧСУ ім. Уляни Целевич в Ню Йорку, Батьківському Комітетові Осередку СУМ в Ню Йорку, Управі Дому ОУВФ в Ню Йорку, працівникам Channin Building, Благим Ґені і Орестові з родиною, Ґафич Софії з родиною, родині Клоків, Кузьмовичам Юрієві і Паранії, Лазарам Іванові і Крисці, Лущик Параскевії з родиною, Малькутам Іванові і Стефанії з родиною, Малькутам Петрові, Евгенії і Ґеньові, родинам Наугольникам, Петранівським, Свідерським, Сікорам, Яремкам, Юречкам, Мунінґам, Джовнс і Дурнін.

Дякуємо всім, хто взяв участь у Богослуженні в сороковий день.

Дякуємо членкам Відділу ОЖ ООЧСУ ім. Уляни Целевич за приготовлення трапези в сороковий день після смерти покійної Софії.

Дякуємо всім жертводавцям, а саме:

на ФОНД БУДОВИ ЮНАЦЬКОГО ТАБОРУ НА ОСЕЛІ СУМ в Елленвіл, Н. Й.

120 дол. — Юрій і Параня Кузьмович;
по 100 дол. — Мирон, Домна і Марта Свідерський, Стефанія і Дмитро Благий; 90 дол. — Гарі Малиновський;
по 60 дол. — Р. Дякун, Петро й Евгенія Малькут, родина Прядка;
по 50 дол. — Тереса і Михайло Шпигульський, Ґеня і Орест Благий, Софія Бочневич, Богдан Качор, Осередок СУМ в Ірвінґтоні, Н. Дж., Ганя і Роман Мигаль, Анна і Володимир Зборовський;
по 40 дол. — Стефанія Чорна, Йосиф Юречко, родини Стефківські, Шелегіда;
по 30 дол. — Михайло Ткач, Неля і Василь Павлів;
по 25 дол. — Головна Управа ОЖ ООЧСУ, Марія Лозинська, Відділ ОЖ ООЧСУ ім. Уляни Целевич в Ню Йорку, Ольга й Ігор Гонтар;
по 20 дол. — родина Клоків, Юрій Микитин мол., Юля і Володимир Кочинські, Людмила Костик, Павліна Данчук, Марія Решітник, Ірина Сорока, Каролина Ганич, Т. Шевчук, родина Лещук, родина Микитин, родина Гнатишин, Павло і Марія Приймак, Михайло Пенджола, Іван і Марія Рок, Ніна і Корнель Ступак, Богдан Наугольник, Микола й Ева Ґорон, Ева і Стефан Барна, родини Ґудзі, Симчик, Клебан, Винарчук, Михайло Заверуха, Дора і Григорій Цебрій, Анна Перець, Анна Кушнірчук
16 дол. — А. Баран;
по 15 дол. — Анна Кульчицька, Анна Качарай, Борис Коваль;
по 10 дол. — Марія і Юрій Мачула, Марія і Корнель Василик, Ерика Виноградник, Петро Попович, Леся Канятин, Йосиф Петранівський, Доня Маґаль, Анастазія Баран, Марія Пятка, Анна Яковів, К. Новаківська, Осип Гац, Микола Сікора, Надія Кендус, родина Головатий, Ярослав і Віра Робльовський, Ева Сенича, Меланія Коханська, Анна Кушнябчук, Марія Гусак, М. Коваль, Параска Ґабюх, Стефанія Ґрабас, Люба Бабяк, Тереса Ланик, Василь Харук, Тетяна Макар, Іван Поліщук, Василь Коваль, родини Паливоди, Лащуки, Процюки;
по 5 дол. — Марія Яців-Флис, Анастазія Блашков, П. Сусь, Анна Тарасенко, Анна Гавран, Анна Ґрен;
по 3 дол. — К. Хамуляк, Анна Левицька.

Разом $2,217.00

В ПАМ'ЯТЬ СВОЄЇ НАЙДОРОЖЧОЇ ДРУЖИНИ І МАМИ зложили:

по 100 дол. — Фонд Будови Сумівського Табору — Михайло Когут, Володимир і Ірина Когут;
по 50 дол. — Радіопрограму оо. Василіян, церкву св. Юра, школу св. Юра — Михайло Когут.

В глибокому смутку:

МИХАЙЛО — муж
ВОЛОДИМИР — син з дружиною ІРИНОЮ

Ділимося сумною і болючою вісткою
з родиною, приятелями та знайомими,
що у п'ятницю, 1-го травня 1992 р.
відійшов у вічність в Чикаґо, Ілл.

наш найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, СТРИЙКО, ШВАҐЕР і ВУЙКО

бл. п.

ІЛЛЯ ЛОБУР

народжений 15-го травня 1907 р. у селі Лопушани Зборівського повіту.

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 4-го травня 1992 р. з похоронного заведення Музика до катедри св. о. Миколая, а опісля на парафіяльний цвинтар.

Залишені в глибокому смутку:

дружина — ЗИНОВІЯ
дочка — МАРТА СТАДНИК з чоловіком СВЯТОСЛАВОМ
брат — ПЕТРО в Україні
братова — МАРІЯ в Україні
племінники — ОКСАНА, ДАНКО, МИХАСЬ, ОРКО, СЛАВЦЯ, ЗЕНКО з родинами в Україні
шваґри — НЕСТОР і ЕВГЕН ФИЛИПОВИЧ з родинами
шваґрові — ЕМІЛІЯ і МАРТА ДОБЕРЧАК з родинами
ближча і дальша родина в Україні і ЗСА

Проситься про молитви за душу покійного.

ПОДЯКА

Дорогі парафіяни української католицької церкви свв. Володимира і Ольги та члени Товариства Прихильників Руху міст Віндзор !

Акція гуманітарної допомоги, яку надали Ваша Церква та Товариство, під організаторством голови Товариства Руху Галини Розенбозен, та священика церкви свв. Володимира і Ольги Євгена Галицького, принесла відчутну підтримку для родин наших дітей. Одержавши взуття одяг, книжечки, цукерки і забавки, батьки мали змогу зекономити кошти на харчі, які в нас дуже дорогі. Ваші подарунки допомогли зігріти тіла і душі наших діточок, принесли їм безмежну радість.

За всі Ваші турботи, щедрість і доброту прийміть від нас низький уклін і побажання щасливого і довгого віку, здоров'я і соняшних днів — Вам і Вашим родинам.

Зі словами найщирішої подяки в імені учнів та родин вчитель Станківської середньої школи Львівської области

Володимир Шваб'юк.

ВИСТУПАЮЧИ НА ОБІДІ в лосанджелеському готелі „Гілтон" після візити в один із найгірших районів міста, віцепрезидент ЗСА Ден Квейл заявив, що останні негритянські заворушення були результатом морального розкладу, що відбуваються в американських ґетто, і виступив проти будь-якої поблажливости до учасників заворушень, які забрали 58 життів і причинили шкоду на сотні мільйонів долярів. Д. Квейла вважають рупором консервативних кіл у нинішній Адміністрації. Як пише кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Ендрю Розентол, промова Квейла була „значно жорстокіша", ніж лосанджелеський виступ Буша, який хоч і осудив бешкети, але зауважив, що „нам стидно" і що „ми відчуваємо незручність з приводу актів насилля між расами". Квейл висміяв тих, хто пропонує відповісти на бешкети збільшенням асиґнувань на соціяльні потреби бідних верств населення великих міст, зауваживши, що значно ліпшим ліком від злочинности і наркоманії буде зміцнення родини.

КОНҐРЕСМЕН ДЖО КЕННЕДІ, племінник покійного президента Джана Ф. Кеннеді, висловив протест з приводу того, що одна з телевізійних станцій у випуску новин показала знімки, зроблені у 1963 році під час розтину тіла вбитого президента. Джо Кеннеді не назвав телевізійну станцію, але його представник уточнив, що фотографії появилися у випуску вечірніх новин компанії „Ен-Бі-Сі". Конґресмен повідомив, що члени родини Кеннеді неодноразово зверталися до представників засобів масової інформації з просьбою зберегти конфіденціяльність цих знімків, оскільки їх показ вже нічого не додасть до розслідування обставин вбивства, лише хвилює пам'ять вбитого президента і спокій родини Кеннеді.

12-ий Відділ СУА в Клівленді святкує 25-ліття

Дванадцятий Відділ СУА в Клівленді був заснований 19-го березня 1967 року. Цього року сповняються 25-ті роковини його діяльности. На протязі цього часу членки Відділу віддано працювали на користь українського народу. Багато зусиль було присвячено харитативній допомозі, справам зовнішніх зв'язків з неукраїнським суспільством, справам нашого шкільництва. Немало уваги присвячено було також допомозі нашим культурним інституціям і популяризації нашої літератури та мистецтва. Відділ взяв на себе завдання ознайомлювати українське та американське загал з творчістю наших визначних сучасних мистців.

Після нуклеарної катастрофи в Чорнобилі, 6 років тому, за найголовніше завдання Відділ поставив собі медичну допомогу дітям, жертвам катастрофи. Періодично переводяться грошові збірки і влаштовуються імпрези, дохід з яких призначений на цей медичний фонд.

Відзначаючи 25-ий ювілей своєї праці, Відділ продовжує свою традицію і знову виступає в ролі українського „культуртреґера" і представляє клівлендській громадкості з концертом 17-літнього піяніста-українця, Алекса Слободяника. Дохід з концерту, який відбувся 22-го березня в залі Лаягога Коммюніті коледж в Пармі, Відділ жертвує на медичний фонд Чорнобиля суму 2,000 дол.

Алекс Слободяник народ жений в Україні. Це син славного піяніста Олександ ра Слободяника. Свій музичний деб'ют Алекс Слободяник здійснив у 1989 році, в Українському Інституті Америки, маючи лише 15 років. Він виграв Касадесус міжнародний фортепіяновий конкурс в 1989 році, а в 1990 році дістає перше місце в Міжнародному конкурсі молодих артистів. Ці досягнення ставлять його в ряди професійних піяністів і він виступає з концертами в ЗСА, Австрії та Німеччині. В січні 1992 року Алекс прибув до Клівленду і тут продовжує свої музичні студії в Клівлендському Музичному Інституті у клясі Сергія Бабаяна.

Крім творів Баха, Шопена та Прокофьєва, в програму концерту було залучено твори українських композиторів — Лисенка, Лятошинського та Скорика.

Про виступ А. Слободяника 22-го березня Роберт Фінн, музичний критик місцевої газети „Плейн Ділер", пише таке: „Молодий чоловік зробив глибоке враження своїми здібностями — він виявив велику техніку і багатство романтичного почуття. Він також показав справжнє зрозуміння мрійника, що є незвичним у молодих людей. У лярго Шопена він створив чудову мело дійну лінію. Доречним і цікавим було також те, що А. Слободяник включив у свою програму декілька творів українських композиторів, незнаних в цій країні. Журлива і ніжно піяністична баркароля Миколи Лисенка з 19-го століття, імпресіостична музика Бориса Лятошинського, що трохи нагадує Дебюсі з 20-го століття, і твори сучасного композитора Мирослава Скорика — дещо змодернізована гармонізація народної теми".

Після концерту відбулося коротеньке відзначення ювілею Відділу. Лідія Вирста привітала присутніх і представила членок 12-го Відділу. Іванна Шкаупа, голова Окружної Управи СУА-Огайо привітала Відділ в імені Головної Управи і вручила грамоту Дорі Сторожинській, голові 12-го Відділу. Висловлюючи подяку за нагороду, Дара Сторожинська пригадала, що якраз 22-го березня, 150 років тому, народився український композитор Микола Лисенко, твір якого був виконаний на концерті.

З привітальним словом виступив голова УЗО міста Клівленду, мгр Василь Ліщинецький. Він похвалив Відділ за його працю, особливо за діяльність на культурній ниві. П. Ліщинецький сказав, що майже всі членки 12-го Відділу покинули Україну ще дітьми, але любов до рідного краю дала їм поштовх до невтомної праці на користь українського народу. Через цю любов вони також змогли стати зразковими американськими громадянами і добрими християнами.

На закінчення було влаштоване маленьке прийняття, на якому присутні мали нагоду зустрітися з молодим мистцем.

Едіта Морозинська
пресова референтка

СКВУ...

(Закінчення зі стор. 1)

організації становлять поверх 300 тисяч долярів.

Крім того Комісія Дослідів Голоду створена попередньою Президією, яка мала зорганізувати фонди на свою діяльність — не вив'язалася зі своїх зобов'язань під цим оглядом і залишила Президії СКВУ 185,000 долярів довгу.

Другою важливою темою дискусії було відношення СКВУ до України, а зокрема до товариства „Україна" для зв'язку з українцями за кордоном, яке сьогодні є відповідальним за організацію українців діяспори в незалежних державах, що постали на руїнах Совєтського Союзу. Йдеться головно про те, щоб сучасний провід Товариства „Україна", що його очолює Іван Драч, зробив відповідну заяву, що діяльність того Товариства в минулому, зокрема, очорнювання українських політичних, суспільно-громадських, наукових і релігійних діячів діяспори — виконувалося в інтересах імперіялістичної політики Москви, а не українського народу, в обороні якого виступала українська діяспора. Ці справи доручено узгіднити на найближчому засіданні Організаційного Комітету Всесвітнього Форуму Української Діяспори, в якому з рамени Президії СКВУ візьмуть участь заступник президента Ярос лав Скрипник і генеральний секретар д-р Василь Верига.

До Президії Секретаріяту СКВУ наспіло прохання від української громади в Литві прийняти її в члени СКВУ, а також про інформації в тій справі від української громади в Білорусі, з Уралу а також і з Болгарії, де є чимало українців, але вони застрашені не проявляли ніякої діяльности в повоєнних роках.

Фінансовий секретар Василь Кирилюк звітував за фінанси СКВУ і за фінанси голодової комісії і ствердив, що за 1991 р. СКВУ має приходів $340,555.67, а видатків $403,284.77.

Одною з пекучих проблем було обговорення фінансових збірок різними особами й комітетами без порозуміння з центральними репрезентаціями чи з Президією СКВУ. Хаотичні збірки одна попри одну все, мовляв, „на поміч Україні" підривали жертвенність української діяспори на СКВУ. Заклик Президії Секретаріяту СКВУ — координувати збіркові акції грошей — не дали багатого успіху. Як воно не дивно але заклик поодиноких новоутворених організаційних, ба навіть поодиноких осіб, більше промовляють до кишені нашого громадянства ніж заклик Президії Секретаріяту СКВУ, понадпартійної суспільно-громадської організації. Президія Секретаріяту перебрала задовження голодової комісії в сумі $185,000. Частина з цієї суми була позичена на дуже високі відсотки, без порозуміння з Президією СКВУ і з того досі заплачено основний капітал і відсотки, а залишилося ще 25,000 долярів, які далі місячно сплачує Президія. Крім того колись бюро СКВУ мало безплатне приміщення в будинку Українсько-Канадської Мистецької Фундації завдяки жертвенності М. і Я. Шафранюків, але від останніх двох років за це приміщення Президія платить поверх 20,000 дол. річно.

Довша дискусія відбулася над пропозицією президента Ю. Шимка відкрити бюро СКВУ в Києві, хоча таке бюро було б корисно мати в столиці України, але більшість висловилася проти, з уваги на брак фондів.

Після проголошення збірки на „Фонд Відбудови України" відгук був добрий й досі вплинуло не цілих 60,000 дол. ЗУАДК погодився переводити цю збірку для СКВУ на терені Америки. Однак з уваги на травневу акцію, яку переводить на потреби Президії СКВУ — рекляму на Фонд Відбудови України — хвилево припинено.

В ході дискусії декілька дискутантів підкреслило, що СКВУ не може підпорядкуватися урядові чи якій би то не було організації в Україні. СКВУ репрезентує українців — громадян різних країн західнього світу, які діють за законодавством своїх відносних країн. Натомість схвалено, що СКВУ повинен співпрацювати із суспільно-громадськими й науковими організаціями в Україні.

ВОЄННИЙ УРЯД НІҐЕРІЇ заборонив усі громадські організації, що діють на племінній, етнічній чи релігійній основі, після того як на півночі країни протягом трьох днів відбувалися сутички і безпорядки, у висліді яких загинуло понад 200 осіб. Головна причина напруження — загострення взаємин між місцевими мусулманами і християнами. Це може відтягнути час переходу країни від воєнного до цивільного правління. Вільні парляментарні вибори призначено на липень, а вибори нового президента — на грудень цього року.

НОВИЙ КАБУЛЬСЬКИЙ УРЯД повідомив про свій намір роззброїти декілька тисяч мусулман неафганського походження, які свого часу прибули у країну для надання допомоги муджагедінам. Заступник міністра закордонних справ Афганістану Гамед Карзаї заявив, що нове керівництво не терпітиме присутности в країні збройної чужинецької сили і категорично відкидає „експорт національної революції" в інші ісламські країни. „Наша політика, — сказав Карзаї, — грунтується на принципах невтручання у справи інших країн і на повазі до наших сусідів".

ПРЕЗИДЕНТ МОЛДОВИ Мірча Снігур, виступаючи вночі 20-го травня в програмі національної телевізії зі зверненням до громадян республіки, сказав: „Ворог здійснив нову агресію проти Республіки Молдова". У вівторок, 19-го травня, 14 армія Російської федерації виступила з казарм і з допомогою танків та броневиків почала займати райони на лівому березі Дністра. На думку президента Молдови, „незалежність і цілісність республіки перебувають у смертельній небезпеці". Він закликав „усіма засобами сприяти боротьбі з агресором".

У вічну...

(Закінчення зі стор. 2)

кріпити здобуту ціною великих жертв волю і державну незалежність України. В затяжних і кривавих боях з куди більшими силами агресора — уцілілі частини Армії УНР і їх Верховна Команда 21-го листопада 1920 року була змушена залишити рідну землю.

Уряд УНР і його Верховна Команда не капітулювали і не підписали з ворогом мирного чи якось іншого договору про капітуляцію. Але „Під натиском переважаючих сил, — як говорив Симон Петлюра, — та з огляду на непривітливу міжнародну ситуацію відійшли на другу лінію наших бойових позицій". „Боротьба нашого народу, він постійно твердив, не припиняється і не припиниться — нехай вона бере нові й нові жертви, але Україна незалежна, хоче того чи не хоче, Европа таки буде".

Так, визвольна війна 1917—1921 рр. з агресором-окупантом закінчилась поразкою УНР лише на полі-бою — мілітарно, але політично на дальшу — конечну мету большевицька Москва понесла поразку. Сучасні події в Україні є доказом того. Самостійна і незалежна Україна відродилась. Кров пролита кращими синами була недаремна. Симона Петлюри немає між нами сьогодні. Він не мав щастя і не дожив до того часу, щоб будувати свою державу на своїй власній землі з своїм українським народом, але його мрії, його любов до народу, його дороговкази і заповіти живуть. Вони є потужним кличем нашої перемоги.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ТЕОДОР ГЕРМАН член УНС Відд. 161-го Т-ва ім. св. Василія в Ембридж, Па. помер 26-го березня 1992 року на 78-му році життя. Нар. 15-го серпня 1913 року в Ембридж, Па. Членом УНС став 1966 року залишив у смутку дружину і дочку. Похорон відбувся 28-го березня 1992 року на кат. цвинтарі св. Вероніки в Ембридж, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Василь Гладьо, секр.

МИКОЛА РАДОВИЧ член УНС Відд. 390-го Т-ва ім. Івана Франка в Брістолю, Конн. помер 11-го березня 1992 року на 85-му році життя. Нар. 20-го грудня 1906 року в Комарні, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дочку Соню Пплятош і сина Мирона. Похорон відбувся 14-го березня 1992 року на цвинтарі св. Михаїла в Ґлестонбурґу, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Буґрин, секр.

МИТРОФАН НЕШТА член УНС Відд. 457-го Т-ва „Культура" в Ню Йорку, Н.Й. помер 5-го березня 1992 року на 92-му році життя. Нар. 23-го листопада 1899 року в селі Рибці, Україна. Членом УНС став 1953 року. Залишив у смутку дружину Йолянду. Похорон відбувся 9-го березня 1992 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Гелен Кіляр, секр.

Сузанна Джін Таразі ЛИТВАК (Петренко) член УНС Відд. 171-го в Джерзі Сиokті, Н.Дж. померла 17-го березня 1992 року на 42-му році життя. Нар. 11-го травня 1949 року в Брукліні, Н.Й. а членом УНС стала 1964 року. Залишила у смутку батьків Ігора і Варвару, брата Григорія з дружиною Дженіс, сина Джейсон Пол Таразі і мужа Менні Литвак. Похорон відбувся 23-го березня 1992 року в Крематорії в Пукіпсі, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Куфта, секр.

АНДРІЙ ЗЯТИК член УНС Відд. 147го Т-ва ім. св. Михаїла в Аллентавні, Па. помер 6-го березня 1992 року на 80-му році життя. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку дружину Мінні. Похована в крематорії.

Вічна Їй Пам'ять!

Дженіс Мілінчик, секр.

● НА ПРОДАЖ ●

Як що бажаєте згубити вагу

Продаємо натуральний китайський чай, який поможе вам стратити вагу. Смак чаю приємний. Вислід ґарантований. Ціна одного опакування (30 торбинок) $7.99 плюс $1.50 пошта. Слати замовлення з чеком на адресу:

Everything Mail Corp.
P.O. BOx 27253
Los Angeles, CA 90027

Львів — виплачене **КООПЕРАТИВНЕ МЕШКАННЯ** 3 кімнати, кухня, лазничка, ґараж для авта, недалеко. Дуже гарна околиця.
(718) 332-3728, (201) 428-2891

● ПРАЦЯ ●

Пошукуємо ЖІНКУ

до легкої домашньої праці та до опіки немовлятка. Прошу тел. на число:

(203) 567-0490

між 6-8-ою веч.

● РОЗШУКИ ●

ПОШУКУЮ
о. шамб. ВАСИЛЯ ҐУМОВСЬКОГО,
пароха сіл: Завадів, Поруби, Щеплоти, повіт Яворів, або його синів або дочку, будь-кого з родини. Прошу повідомити:
FRANKO BENKO
7713 Dorothy Avenue
Cleveland, Ohio 44129
Тел.: 1 (216) 888-3983

ПОШУКУЄТЬСЯ
ВЕКЛЯКА ВАСИЛЯ МАТВІЙОВИЧА
з села Мельничі Жидачівського р-н Львівської обл. Мав братів Степана, Івана, Семена і сестру Ганю. Хто знав би про нього або він сам прошу писати:
W. HUBYTZKY
1525 Perry St. No. 15
Denver, Co. 80204
Тел.: (303) 572-9797

●FUNERAL DIRECTORS●